

Mand i Spidsen for den Gren af Politiet. Thi hvor er saa Beviset for, at det er Systemet, der har bevirket Nedgang i Sygdomsantallet, og at ikke denne Mand under et andet System ogsaa vilde have gjort god Fyldest og udrettet meget? Naturligvis paaftaar jeg ikke, at det kunde være stet, og jeg ved ikke, hvorledes man i og for sig skulde gøre det bedre. Men jeg ved meget vel, at der er Ting, som den ærede sidste Taler fremsatte, der forekomme mig at fortjene den aller alvorligste Overvejelse, deriblandt Spørgsmaalet om den tvungne Indskrivning. Under alle Omstændigheder forekommer det mig at være et alvorligt Spørgsmaal, om denne Lovbestemmelse i Loven af 10de April 1874 § 6 virkelig er saa nødvendig, at man ikke skulde kunne undvære den. Det samme gælder Spørgsmaalet om, hvorvidt den tvungne Indskrivning skal anvendes paa saa unge Mennesker, som det ærede Medlem nævnte. Dette og meget andet forekommer mig at fortjene en alvorlig Overvejelse, og naar man ikke ønsker mere af den højtærede Justitsminister end dette, at han vil komme Opinionen saa meget i Møde, at han vil lade Sagen undersøge af en sagkyndig Kommission, for at man kunde blive vejledet til paa rette Maade at afveje Grundene for og imod, af en Kommission, som kunde undersøge hele Spørgsmaalet saa dybtgaaende, som det overhovedet vil staa i en saadan Kommissions Magt — saa synes jeg, at den store Mængde Mænd og Kvinder, der have indgivet Petitionen om denne Sag, vel kunne fortjene, at der blev taget det Hensyn til deres Ønske. Skulde det vise sig, at man ikke er i Stand til at paaapege noget bedre, saa er det en anden Sag, men jeg er dog indtil videre tilbøjelig til at tro, at det maatte kunne ste, og jeg for mit Vedkommende vil ogsaa udtale en Beklagelse, dersom den højtærede Justitsminister ikke skulde mene, at det vilde være rigtigst at efterkomme den højtærede Forespørger og nedsætte en Kommission.

Th. Nielsen: Det ærede kongevalgte Medlem (Rosenørn), som har fremsat denne Forespørgsel, fortjener efter min Opfattelse Tak herfor. Jeg tror, det er paa Tide, at vi her i Landstinget indfri det Løfte, vi gav, da vi vedtog den motiverede Dagsorden den 11te Marts 1892. Den ærede Forespørger har allerede mindet om den Adrøelse, der blev indsendt til Rigsbagen og Ministeriet med 264,000 Underskrifter; han har fremdeles mindet om den Forening, der kalder sig „Foreningen mod Lovbestyrelse for Usædelighed“, og han har mindet

om dens Fortjeneste af, at denne Sag overhovedet er kommen til den Udvikling, som den har naaet. Jeg tror, at hans Omtale af denne Forening er velbegrunderet. Det er en af de saa Foreninger, som, naar de have været i nogle Aar, blive ved at staa paa deres egne Ben. Foreningerne pleje ellers gerne at ty hen til Staten og saa Statsunderstøttelse; det har denne Forening ikke gjort, den har arbejdet med Dydighed, og den har arbejdet med Maadehold tillige, tit under Haan og Spot, men er dog ikke bleven træet deraf. Den ærede Forespørger kunde gerne have taget en anden Forening med, nemlig „Foreningen for Midnatsmissionen“. — Naar den højtærede Minister nylig mindede om, at Sygdommen er i Af-tagen, og at det var stet fra 1886 af, har allerede den sidste ærede Taler svaret derpaa, at det er ikke sagt, at det er Systemets Skyld; deri har han Ret. Den højtærede Minister paaberaabe sig ogsaa den ny Politinspektør; men der er dog en Omstændighed tillige, som kunde have haft sin Indvirkning, og det er, at fra den Tid, 1886, blive netop disse Foreninger, som jeg her har omtalt, særlig virksomme, og det turde dog ogsaa være, at deres Indflydelse paa den offentlige Mening kunde have haft nogen Del i den Nedgang, som er kommen.

Landstinget udtalte i sin motiverede Dagsorden, at Spørgsmaalet om Foranstaltninger mod Utugt havde den største Bigtighed og fortjente den alvorligste Overvejelse. Det udtalte tillige, at naar man ikke fortsatte Forhandlingen, var det, fordi det Lovforslag, der kom op fra Folketinget som Frukten af denne Bevægelse der, var ganske utjenligt som Grundlag for en Forhandling om dette Forhold; men i og for sig fandt Landstinget, at det var en Ting, der var værd at overveje og tage under Forhandling. Derfor gentager jeg, at den ærede Forespørger fortjener Tak for, at han for sit Vedkommende nu har gjort sit bedste, for at dette Løfte kan indfris.

Den højtærede Minister udtalte, at han lagde ikke saa megen Vægt paa, at der fremkom de og de Udtalelser; thi de forskellige Udtalelser staa mod hinanden, og det var ikke den Ting i Verden, som der ikke kunde fremkomme forskellige Udtalelser om, for og imod, endogaa af Videnskabsmænd. Det kan den højtærede Minister have fuldkommen Ret i; men der er imidlertid noget, som jeg er vis paa, at den højtærede Minister tillægger adskillig større Vægt, og det er Rendsgerninger. Man har i sine Forhandlinger om en anden Sag, i Folketinget, udtalt, at det ikke var saa heldigt for